

0708 – 8. juli

Den Herren elsker, den tukter han. Heb 12: 6.

Herren Kristus sa: «Hver gren på meg som bærer frukt, den renser han, så den kan bære mer frukt». Dette taler han om disse sjelene som har Herrens velbehag, som er fruktbare, og som han omtaler som gode. Men her ser jeg at nettopp disse sjelene likevel i seg selv ikke er aldeles rene.

Dette er det mange kristne som blander sammen. De tror – eller handler i alle fall som om – det å bære frukt samtidig innebærer at en er ren fra alt ondt. Men her står vi overfor to forskjellige forhold.

Akkurat som det på en frisk og verdifull gren, som bærer god frukt i overflod, likevel samtidig kan være tørre kvister eller villskudd som bare suger kraft, og bør skjæres bort. Slik kan en levende kristen, rik på kjærlighet og Åndens frukter, samtidig ikke bare være besmittet av alle menneskers syndeforderv, men også ha en eller annen syndig egenskap som kan være til forargelse og plage for andre. En legning som stadig må korsfestes og dødes, men som likevel til en viss grad kanskje alltid vil følge ham.

Men han er likevel en hel annen enn disse uekte grenene som ikke bærer frukt. Mange andre ugjenfødte mennesker kan være langt finere og hyggeligere av natur. Men er likevel helt og holdent døde og ufruktbare.

Merk deg da her dette: At du ikke er helt ren fra synd og mangler, men daglig kjenner og tynges av dette, skal ikke fordømme deg – så lenge du ennå lever i samfunn med Frelseren. Du merker at da har du også hans eget forsonede samfunns frukter, upåvirket av all din skrøpeligheit, og selv om du aldri blir fornøyd med de fruktene du ser hos deg selv. For er du forenet med Kristus, så er du likevel «en ny skapning».

Men hva gjør nå den himmelske vingårdsmannen med de grenene som bærer frukt? Herren sier: «Hver gren på meg som bærer frukt, den renser han, så den kan bære mer frukt». Legg merke til dette, at den «renser han». Dette er ganske kort uttrykt, – men svært så langtrekkende og følbart i erfaringens virkelighet.

Den gode grenen renser han. Men den grenen som ikke bærer frukt, renses ikke. Den får bare vokse fritt, som den selv vil. For den skal bare brennes opp. Men den som bærer frukt, den skal passes på og stelles. Og den renser han.

Hvordan skjer så det? Jo, Kristi skildring av dette er lærerikt (Joh 15). Han taler om hvordan vingårdsmannen renser –. Og dette skjer ikke med vann, men med kniv og skrape. Med dem fjerner han tørt kvast, mose, overflødige kvister og blad. Alt som bare hindrer fruktbarheten for de gode grenene blir renset bort. Og dette er et svært godt bilde på akkurat det levende kristne sjeler erfarer.

Kjenner vi ikke ofte denne vingårdsmannens kniv? Merker vi ikke, når vi hører Ordet forkynt, hvordan dette tveeggede sverdet skjærer i vårt innerste vesen, og hvordan det særlig angriper de unotene og tendensene som har mest tak i oss? Eller vi har forsømt tjenesten i Herrens vingård, vært likegyldige og ulydige mot Herren, – hvordan blir vi da ikke innvendig «skrapet» når Ånden bearbeider oss.

Det er den kjærlige vingårdsmannen som vandrer i hagen sin, som gjør at vi ikke en eneste dag får være tilfreds med oss selv, men alltid blir tuktet og rensset i vårt innerste vesen. «Også om nettene tukter mitt hjerte meg», sier David.

Der hvor Den Hellige Ånd bor, kan det ikke bli annerledes. For det er utelukket at han ikke skulle finne urenheter hos oss. Og like umulig at han da ikke skulle angripe, tukte og rense dette, der han bor og virker. Det som så ikke oppnås med denne indre tukt gjennom Ordet, det gjør vår trofaste Herre med utvortes ris og plager, sorg og prøvelser. Peter taler om at troende «om så skal være opplever sorg ved mange forskjellige prøvelser».

Kort sagt: Et himmelens barn skal renses. Apostelen sier: «Den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn han tar seg av. Men hvis dere er uten tukt, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn og ikke sønner. Ingen tukt synes å være til glede mens den står på, men bare smertefull. Men etterpå skaper den rettferdighetens fredfulle frukt hos dem som er blitt oppdratt ved den».

Legg merke til at dette er målet med alt sammen. «Det er ikke av hjertet han plager menneskenes barn», men bare hvor han ser det er nødvendig. Akkurat som Kristus sier: Han renses den gode grenen, for at den skal bære mer frukt. Dette er det høye målet med alt sammen. Han vil at en frisk og dyrebar gren, som bærer god frukt, skal bli ennå mer fruktbar og herlig. Og Gud skje lov, så ser vi jo også at dette skjer gjennom tukten.

Har vi ikke her og der sett en og annen oppriktig kristen med god innsikt i Bibelen, men hvor vi med sorg la merke til en viss makelighet og åndelig ufruktbarhet. Men plutselig så vi dyp sorg eller ulykke ramme dem, eller en stor indre anfektelse, så vi ble engstelige for dem. Men når de kom ut av denne trengselens ovn, var de helt forvandlet. Nå møtte vi en mer alvorlig, og på så mange områder en mer fruktbar kristen.

Og kjenner vi ikke alle til noe av dette, hvis vi er av dem Herren tar seg av? Straks vi begynner å påvirkes av sanselighet, selvopptatthet eller liknende, møter vi snart en ny prøve – som så på nytt får oss til å stanse opp, og bli åndelig «edru». Og når så Herren igjen trøster vårt hjerte, opplever vi det som etter et forfriskende bad. Med ny iver begynner vi igjen løpet etter hans ords veier.

Herren har en hellig nidkjærhet for de sjeler han forbereder for himmelen. Han vil forme dem mer rene og fruktbare. Men de andre får vokse helt fritt, slik kjødet vil ha det.